

ZODIÁKUS
FARKASOK

MOON
TOUCHED
A HOLD ÉRINTÉSE

ELIZABETH BRIGGS

ZODIÁKUS
FARKASOK

MOON
TOUCHED
A HOLD ÉRINTÉSE

ELIZABETH BRIGGS

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Elizabeth Briggs: *Moon Touched – Zodiac Wolves, Book 1*
First published in 2021 by Elizabeth Briggs Books

Fordította
Hoppán Eszter

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Covers By Christian

ISBN 978-615-640-752-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Elizabeth Briggs 2021
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2026
Hungarian translation © Hoppán Eszter 2026

ELSŐ FEJEZET

Zodiákus farkasnak születtem, így a sorsom a csillagokhoz volt kötve. Csak sajnós az én csillagaim inkább szemben álltak egymással, nem pedig egymást erősítve, egy vonalban. A Rák-falka kitaszítottjaként ezt túlságosan is jól megtanultam.

A tenger úgy nyaldosta a lábam, mint egy szeretetre éhes, mohó kiskutya. Belemélyesztettem a lábujjaimat a hűs homokba, és a vizet néztem. Tagadhatatlanul gyönyörű volt, de nem úgy, ahogy a falka többi tagja számára. Ők mindig úgy beszéltek a vonzásáról, mintha az a lényük legmélyét érintené. Számomra viszont csak szép látványt jelentett, semmi többet. Csinálhattam róla akárhány képet, akkor sem foghattam fel a lényegét annak, amit ők éreztek.

Az egyetlen reményem a közelgő Konvergencia volt, ami felszabadíthatta a bennem élő farkast. Ha ugyanúgy át tudtam volna érezni a kapcsolatot a tengerrel, mint

a többiek a falkámban, talán képes lettem volna azonosulni is velük. De ekkoriban alig jelentettek többet számomra, mint pusztá idegenek. Sőt: néha sokkal inkább ellenségek voltak.

Elhessegettem magamtól a magány érzését. Könnyen felemészthetett volna, ha hagyom. Inkább a sötét víztömegre összpontosítottam, és próbáltam találni valamilyen jó beállítást. A hold éppen csak súrolta a horizontot, és tükröződései a vízen a tenger minden rezdülésével változtak. Tényleg nagyon békés volt minden, és még ha a tenger vonzását nem is éreztem, a holdét igen. Ez volt az egyetlen dolog, ami a Rák-falkához kötött. Nem mintha a falkámból bárki is egyetlen volt volna velem ebben.

Felemeltem a fényképezőgépet, és úgy döntöttem, ellövök néhány képet, mielőtt a hold még magasabba emelkedik. Éppen otthon kellett volna csomagolnom a Konvergenciára, ám ehelyett itt álltam, és fotóztattam. Bármilyen ürügyet felhasználtam volna arra, hogy egy időre elszabaduljak a házból.

Miközben kattintottam, visszatartottam a lélegzetem, hogy a felvétel kristálytisztá legyen. Közvetlenül utána még egyet kattintottam, hogy biztos lehessen a dolgomban, aztán leeresztettem a gépet, hogy megnézzem a kijelzőt. Mielőtt eldönthettem volna, melyik kép sikerült jobban, megzizzentek a bokrok, és tudtam: nem vagyok egyedül. Elfordultam a víztől, hogy megnézzem, mi volt az. Egy pillanatig semmi sem mozdult, így arra gondoltam, talán valami állat lehetett.

Egy sötét árnyék tört elő a bozótból, és én önkéntelenül is hátrahőköltem. Egy nagy szürke farkas tartott felém, és a nyomában három másik. *A fenébe.* Már túl késő volt ahhoz, hogy elmeneküljek, és amúgy sem volt rajtam cipő. Bár a homokon kellemes volt mezítláb járni, ugyanez nem mondható el a fenti éles sziklákról. Ha el akartam volna futni, át kellett volna kelnem rajtuk.

A négy farkas körülvett, mintha a prédájuk lennék, aztán felvették emberi alakjukat. A vezetőjük, Brad, akkor is izmos és félelmetes volt, amikor nem farkasként mutatkozott. Szőke hajával és kék szemével akár jóképűnek is lehetett volna mondani, ha nem úgy nézett volna ki mindig, mint aki verekedni akar. A két verőlegénye jött vele, Owen és Chase, akik bőszen vicsorogtak rám, sokkal kevésbé vonzó arccal. Brad párja, Lori volt a csoport negyedik tagja. Ő mindig úgy tapadt Bradre, mint egy kagylóra a héja. Mivel éppen most változtak vissza, mindannyian meztelenek voltak, és büszkén viselték a Rák jelét, a zodiákus falkajelüket. Bradnek a mellkasán volt, a többieknek a karján. És ott voltam én, akin egyáltalán nem volt jel.

– Ayla! – vicsorogta Brad. – Mit csinálsz itt egyedül?

Szorongás fogott el. Brad soha nem viselkedett velem barátságosan, és soha nem szólt hozzám, hacsak nem akart valamit. A Rák-falka bétájának fiaként mélységesen lenézett engem. Elvileg ugyan felette álltam a ranglétrán, de ez senkit sem érdekelt.

Lori kuncogott, és hátravetette tökéletes mézszőke haját. Brad mellett állt, és kezét birtokló gesztussal tartotta

a karján. Miközben megpróbáltam felmérni az esélyemet, hogy hogyan tudnék biztonságosan elmenekülni, Owen és Chase rám meredtek. Mindannyian ugyanabban a körben mozogtak, a Rák-falka legbefolyásosabb tagjainak a fiai és lányai voltak. Én voltam az egyetlen, akit nem hívtak meg ebbe a körbe, pedig az alfa lányaként nekem kellett volna a leginkább odatartoznom. Az emberi vérem azonban inkább a falka számkivetettjévé tett.

– Kérdeztem tőled valamit, te korcs! – vicsorogta Brad, és felém rúgta a homokot.

Magamban szitkozódva magasabbra emeltem a gépet, nehogy homok menjen a lencséjébe. Wesley éppen akkor vette nekem ezt az objektívet, amikor legutóbb eljött hozzánk, és nem hagyhattam, hogy ezek az idióták tönkretegyék.

– Sajnálom – vágtam vissza. – Nem gondoltam, hogy válaszolnom kell a hülyeségedre. Bárki, akinek van két szeme, és alapvetően működik az agya, láthatja, hogy mit csinálok. De nálad érzékelhetően hiányzik valamelyik. Bár azt továbbra sem tudom, hogy melyik.

Brad túl gyorsan mozdult ahhoz, hogy védekezni tudjak, és a földre lökött. Erősen megütöttem magam, leginkább a könyökömet, mert feltartottam a fényképezőgépet, nehogy tönkremenjen. *Pontosan ezért mondta Mira, hogy fogjam be a számat.* Miközben próbáltam arrébb hemperegni, egyenesen nekigurultam Chase lábának. *Basszus.* Nagyot rúgott a hasamba. Ahogy belém hasított a fájdalom, ösztönösen összegömbölyödtem.

– Hol van a Rák-páncélod? – kérdezte Chase, és újra belém rúgott. – Ja, neked nincs is.

Elakadt a lélegzetem, de próbáltam levegőhöz jutni.

– Kösz az emlékeztetőt, seggfej! – nyögtem ki végül.

Amikor újra belém rúgott, megint összegömbölyödtem, próbáltam megvédeni magamat és a fényképezőgépet. A többiek is beszálltak, én pedig összeszorított foggal türtem a verést. Semmiben sem különbözött az eddigiektől. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam lélegezni, elviselni a fájdalmat. *Nemsokára vége lesz. Nem fognak megölni, bármennyire is utálnak. Így vagy úgy, de a falca tagja vagyok.*

A tervem, hogy elviselem az újabb verést, abban a pillanatban szertefoszlott, amint kitépték a fényképezőgépet a kezemből. Kinyílt a szemem, felpattantam, és félrelöktem Chase-t és Owent, miközben Lori lóbálni kezdte a gépet az orrom előtt.

– Szeretsz fényképezni, ugye, kis korcs? – kérdezte.

– Ne! – ordítottam, és a fényképezőgép után nyúltam, de ő visszahúzta, így nem értem el. – Velem azt csinálhattok, amit akartok. Csak azt adjátok vissza!

Lori a homokba ejtette a gépet.

– Nem lehet. A korcsnak egyszer s mindenkorra meg kell tanulnia, hol a helye.

Kaptam egy sorozatot Bradtól a hátamba. Térdre esem, és csak néztem, ahogy Lori teljes alakváltó erejével rátapos a fényképezőgépre. Az üveg és a műanyag recsegése rosszabb volt, mint a testemet ért ütéseknek a hangja.

Valami eltört bennem. Ez a gép volt az egyetlen kapcsolatomban a külvilággal, azzal a világgal, ahol senki nem ítélte el a félvér származásomért vagy azért, mert rossz csillagzat alatt születtem. Ez volt az egyetlen dolog, ami örömet okozott, és ami valamennyire megadta a szabadság érzésének legalább a halvány látszatát.

Harcra készen vicsorítottam rájuk a fogaimat. Megérezhették a változást a viselkedésemben, mert hátrébb léptek, és védekező pozícióba helyezkedtek. Nem bírtam volna el mind a négyükkel. Sőt mivel rajtuk Rák-páncél volt, rajtam pedig nem, közülük eggyel is nehezen boldogultam volna. De a véremben annyira forrt a düh, hogy nem sétálhattam el csak úgy, mintha minden rendben lenne. Valami sötét erő ébredt fel és tört a felszínre bennem, valami vad és veszélyes, ami mindenáron ki akart szabadulni. Valami olyan erő, amit már korábban is éreztem, de sosem tudtam élni vele. Talán most jött el az ideje. Feszültség szikrázott a levegőben, ide-oda cikázott közöttünk, mintha a tökéletes pillanatot várná a kisülésre.

– Hé! – A kiáltás messziről érkezett, de elég hangos volt ahhoz, hogy magára vonja mindannyiunk figyelmét.

Lori elfordult, és még mindig a fényképezőgépem darabjain állva érthetetlenül morgott valamit. A legjobb barátnőm, Mira rohant felénk, hosszú fekete haja függönyként lobogott mögötte. Bikini volt rajta, mintha éppen úszni készült volna. *Ez komoly? Ilyenkor?* Tudtam, hogy szeret lubickolni, de hát mindannyian a Konvergenciára készültünk.

– Ti meg mi a francot műveltek? – kérdezte Mira, és megállt mellettem. A szeme a többi farkasra szegeződött, de tudtam, hogy a kérdése nekem szól.

– Maradj ki ebből, Aquino! – vicsorogta Brad. – Ha van egy csepp eszed, akkor lelépsz innen. Éppen megtanítjuk a korcsnak azt a leckét, amit már a születése pillanatában meg kellett volna tanulnia.

– Szó sem lehet róla – jelentette ki Mira. A konok, hűséges Mira. Soha nem jutott eszébe, hogy bármilyen harc elől is kitérjen, főleg, ha én is érintett voltam. Mindig megvédett, még akkor is, ha nem értett egyet azzal, amiért küzdöttünk.

Mindig én voltam az, akinek nagy volt a szája. És minden körülmények között megtettem volna ugyanazt Miráért, amit ő értem. De akkor sem kellett volna idejönnie. Ez az én harcom volt, és komoly bajba kerülhetett volna, ha meglátják, hogy szembeszáll a béta fiával. Egyszer már megbüntették az alfa-hímek, és semmi szükség nem volt arra, hogy újabb balhé legyen a rovásán.

– Mira – mormoltam az orrom alatt. Megrezzent, ebből tudtam, hogy meghallotta, de nem fordult felém. – Menj innen! – folytattam, bár tudtam, hogy úgysem hallgat rám. – Szépen kérlek.

– Ha Aylával van problémátok, akkor velem is problémátok van – mondta Mira, és ő is védekező pozícióba helyezkedett. Látszott, hogy tényleg nem akarja annyiban hagyni. Felsőhajtottam, és követtem a példáját. Magam elé emeltem az öklömet.

Brad egyikünkéről a másikunkra nézett, és felkacagott.

– Egyikőtök se győzhet. Még a farkasotok sincs meg.

– Nincs, de attól még egy kicsit szétrúghatjuk a seggeteket – feleltem a fájdalmaim ellenére ádáz vigyorral. Aztán lefelé pillantottam. – Fogadok, hogy legalább egyvalaki kapni fog egy térdest a golyóiba, és hát a tieid teljesen szabadon lógnak.

Brad rám mordult, és az ujjai karmokká változtak. *Ez komoly?* Mira pillantásában benne volt a kérdés. Megvontam a vállam. Nekem lenne túl nagy a szám? Ő se sokkal jobb nálam.

Mira égnek emelte a tekintetét, aztán Bradhez fordult, és megkérdezte:

– Tényleg meg akarod kockáztatni ezt közvetlenül a Konvergencia előtt?

Lori még néhányszor a homokba taposta a fényképezőgépet, aztán visszalépett Bradhez.

– Nem éri meg – mormolta, elég hangosan ahhoz, hogy halljam. – Szerintem átment neki az üzenet.

Brad megint ránk nézett, aztán vissza Lorira.

– Igazad van. Kár az időnkért, és némi szerencsével ez az egész nemsokára már úgyis egy másik falka problémája lesz.

Visszaalakult farkassá, a többiek pedig követték a példáját, majd mind felrohantak a sziklákon, és eltűntek a bozótban. A feszültség hirtelen elszállt a levegőből, én pedig nagyszájúságom dacára nem tudtam semmi más felmutatni, csupán a lüktetően sajgó testemet és a szét-tört fényképezőgépet.

Leeresztettem a vállam, és ekkor váratlanul a lábam is megadta magát. Lerogytam, és átfésültem a homokot, hogy összeszedjem a gépem széthullott darabjait, de nem találtam semmi menthetőt. Hagytam, hogy a maradványok kicsúszsanak az ujjaim közül, és sűrűn pislogtam, hogy visszatartsam dühös könnyeimet.

Mira mellém kuporodott, és a hátamra tette a kezét.

– Jóságos ég! – morogta, amikor meglátta a véraláfutásokat a karomon. – Most éppen mit mondtál nekik?

– Csak úgy előbukkantak a semmiből – jegyeztem meg. – Még ha kedves lettem volna hozzájuk, akkor is belém kötöttek volna valamiért.

– Tudod, ha nem piszkálnád őket, valószínűleg simán békén hagynának – mondta Mira. – Mindig mondom neked. – Segített felállni, és a kezét a vállamon hagyta, miközben támolyogva próbáltam lélegzethez jutni és visszanyerni az egyensúlyomat.

– Nem tehetek róla. – Szerettem volna összeszedni a fényképezőgépem darabjait, de mi értelme lett volna? Lori teljesen összetörte. – Akkora hülyeségeket beszélnek! Szinte könyörögnek, hogy az orruk alá dörgöljem.

– Nem kellene így beszélniük rólad. Te vagy az alfa lánya, és ezért felelniük kell.

– Ja, persze. Tudod, hogy az apám még rosszabb – pillantottam le a karomra. Az új foltok csak tetézték az alfától szerzett, halványodó zúzódásokat. Amióta az eszemet tudom, apám állandóan véraláfutásokat okozott rajtam. De az arcomon soha. Időnként meg kellett jelennie

a népe előtt, és az, hogy veri a lányát, nem tett volna jót annak a kegyes alfa-képnek, amit olyan gondosan ápolt önmagáról. Persze mindenki tudta, hogy kitaszítottként bánik velem, és az sem érdekelte, hogy a Bradhez hasonlók is ugyanezt teszik. Mira dühös volt rám, de ő már régen elfogadta a tényt, hogy soha nem leszek az a leányutód, akit apám valaha is akart. Ez volt a sorsom, és próbáltam együtt élni vele.

Tudtam, hogy apám miért üt, még akkor is, amikor nem volt rá oka. Nem én akartam félig embernek születni, de az apám szeretett megbüntetni azért a viszonyért, amit az anyámmal folytatott – még akkor is, ha ehhez nekem semmi, de semmi közöm nem volt. Minden, ami velem állt kapcsolatban, folyamatosan emlékeztette a ballépésére. Az, hogy a Rák csillagjegy időszakán kívül születtem, hogy nem volt rajtam zodiákus jegy, és nem rendelkeztem a falkatagokra jellemző képességekkel, jelentősen megkönnyítette számára azt, hogy utáljon.

A párja, Jackie, még a vörös hajamat is sértésnek érezte. Az ujjam köré tekertem az egyik kócos fürtöt. Ez első ránézésre is megkülönböztetett a család többi tagjától, és állandóan arra emlékeztetett, hogy apám elcseszett valamit, és teherbe ejtett egy embert. Ezt meg is akartam mondani neki egyszer, amikor dühös voltam, és szokás szerint nem bírtam visszafogni magam. De csak annyit értem el vele, hogy Jackie pofon vágott.

Mira még mindig a véraláfutásaimat nézte, és úgy aggodalmaskodott miattuk, mintha a sohasem látott anyám lenne.

– A Konvergenciára már valamivel jobban fognak ki-
nézni – állapította meg végül. – Szerencséd, hogy úgy
döntöttem, hogy kijövök úszni egyet a holnapi indulás
előtt. Ki tudja, mi lett volna, ha nem lépek közbe.

– Mindegy – vontam meg a vállam, és elindultam
vissza a cipőm meg a kabátom felé. – A véraláfutások
csak azt bizonyítják, hogy nem vagyok igazi Rák. Ha az
lennék, elő tudnám hívni a páncélt. – A Rák-páncél hasz-
nálata olyan Rák-képesség volt, amellyel minden falkatag
rendelkezett a születésétől fogva, hogy meg tudja védeni
magát. Kivéve engem. Felsőhajtottam. – Ha majd meg-
lesz a farkasom, legalább gyorsabban fogok gyógyulni.

– Sok minden meg fog változni a Konvergencia után
– jegyezte meg Mira halkán.

A Konvergenciára évente kétszer került sor, a nyári és
a téli napforduló idején. Ilyenkor mind a tizenkét zodiá-
kus falka összegyűlt, hogy mindenfélét megbeszéljenek,
beiktassák az új alfákat, és megáldják az újszülöttöket.
A mostani Konvergencia a nyári napfordulót jelezte, egy
nappal a Rák jegyének kezdete előtt, és Montanában
jelölték ki a helyszínt, a Nap-boszorkányok területén.

Ezen a Konvergencián végre mi is megkapjuk majd a
farkasunkat Mirával, most, hogy mindketten huszonkét
évesek és ezzel nagykorúak lettünk. Csak mi voltunk a
Rákok között, akik ezen a Konvergencián kapták meg
a farkasukat, mert a falka többi tagja már a téli napfor-
dulón hozzájutott a sajátjához. Természetesen engem ki-
véve. Én ugyanis márciusban születtem, és ez újabb jele
volt annak, hogy nem tartozom a falkához.

Ami Mirát illeti, neki is meg kellett volna kapnia a farkasát a téli napfordulón. Ám újabb hat hónapot kellett várnia, mert az apja kihívta az alfát valamiért, amivel az nem értett egyet. Mirának semmi köze nem volt az egészhez, de apám tudta, hogy ha őt bünteti, az csapás lesz az egész családjára nézve. Ez nem volt sportszerű tőle, de hát így működött a mi derék alfánk. És amikor alfa-parancsot adott, engedelmeskednünk kellett.

Volt még egy másik esemény is a Konvergencián, a párkeresési szertartás, amelynek keretében bárki, aki már elnyerte a farkasát, megpróbálhatta megtalálni a sorsszerű társát. Esztelen módon reménykedtem abban, hogy a társam, ha esetleg akad, egy másik falkából való lesz. Szinte bármit megtettem volna, hogy megszabaduljak apámtól és a többi Rák-alakváltótól.

– Remélem, hogy ugyanabból a falkából lesz majd párunk – mondta Mira, akinek a gondolatai ugyanúgy jártak, mint az enyéme. Ezt már annyiszor elmondta, hogy már szinte vártam, hogy megismételje. Helyeslően felmordultam, de nem szóltam semmit. Természetesen vele akartam maradni. De ha neki a Rák-falkából került volna ki a társa, nekem pedig nem, akkor sem estem volna túlságosan kétségbe. Számomra az volt a legfontosabb, hogy elkerüljek innen.

Ez volt az egyetlen dolog, amiben egyetértettünk apámmal. Ő is éppen ugyanannyira akarta, hogy elmenjek, mint én.

– Remélem, hogy egy másik falca problémájaként fogod végezni – kezdte mondogatni apám, amint betöltöttem a huszonkettőt.

Az, hogy az apámra gondoltam, elrontotta a hangulatomat. Vissza kellett érnem, mielőtt értem küldene valakit. Odafordultam Mirához, és meggyőzőnek szánt mosolyt villantottam rá.

– Bármi is történik a Konvergencián, mindig barátok maradunk, és soha nem fog megszakadni a kapcsolatunk.

Mira boldogan dúdolgatott, megfogta a kezem, és visszavezetett a partra. Tudtam, hogy jót akar, de amint társat talál, a dolgok meg fognak változni. Ez mindig így történik. Eltávolodunk egymástól, még akkor is, ha végül mégis ugyanabba a falkába kerülünk. Ez a gondolat kellemetlenül megborzongatott.

Visszanéztem a tengerre és a feltúrt homokra, ahol Brad és a bandája rám támadt. *Érezni fogom valaha azt, hogy tényleg tartozom valahová?*